

Nagovor na 4. VELIKONČNO NEDELJO (A) – NEDELJO DOBREGA PASTIRJA

SVETOVNI DAN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE

Apd 2,14. 36-41; Ps 22; 1 Pt 2,20-25; Jn 10, 1-10

Pripravil: dr. Marjan Turnšek, predsednik SKU

Drage družine, bodite majniško pozdravljene!

»Spet kliče nas venčani maj!« Po cvetju, zelenju, soncu in končno tudi po dežju ... tudi po počasnem sproščanju zaščitnih ukrepov proti epidemiji covid19 ... nas kliče. A k čemu nas že kliče? K življenju, k življenju in k slednjemu ne moremo brez Marije ... zato nas mesec maj kliče v Marijino družbo, da nas ona uvede v svoje kreposti in povede do svojega Sina, našega Vstalega Gospoda. In ob Njem bomo deležni velikih stvari, se naučili najbolj življenjsko uporabnih spoznanj in prejeli tudi moč, da jih živimo.

V današnjem evangelijskem odlomku nas Jezus uči s podobo ovčje črede, staje in vrat. Kako se počutite, ko vas Jezus primerja čredi ovac? Večinoma nam »čredništvo« ni všeč. Prebuja nam bolj negativna občutja, kot da smo brez lastnega mnenja in nekritično sledimo drugim. A zanimivo. Ob letošnji izkušnji pandemije sem slišal strokovnjaka, ki je govoril, da bomo zmagali šele, ko bomo dosegli »čredno« imunost. Torej ima »čreda« lahko tudi pozitiven pomen. To nam lahko pomaga bolje razumeti Jezusovo priliko o čredi ovac in pastirju. Lažje dojamemo, da nam daje pripadnost »čredi« občutek večje varnosti. Jezus seveda ne govori o večji varnosti pred novim koronavirusom, ampak pred vsemogočimi, še nevarnejšimi »virusi«, ki krožijo po svetu in spletu ...

Evangelijska podoba je zgovorna, govori nam o Jezusovih občutjih do človeštva. »Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja, in jih je začel učiti mnogo stvari« (Mr 6,34). To pomeni, da smo Jezusu zelo pri srcu; naj bodo tudi njegove besede nam pri srcu.

V evangeliju je čreda opisana kot ovce, ki živijo znotraj iste staje. To je podoba skupnosti, ki

se čuti varno znotraj svojih meja: lahko si predstavljamo družino ali župnijo. A ta staja ni neprehodno zaprta. Vanjo se da priti na različne načine: skozi vrata, a tudi s spodkopavanjem ograje. Skozi vrata vstopa, kdor nima kaj skrivati, drugod pa tisti, ki nima čistih namenov.

Ni treba imeti veliko domišljije, da se v tej podobi prepoznamo. Nekateri so iskreni, ko vstopajo v odnose z nami, brez skrivanja pokažejo svoj pravi obraz. Drugi pa želijo vstopiti v naše življenje s prevaro; kar naenkrat so v naši bližini, ne da bi jih povabili. Tudi v Cerкви je podobno: pojavijo se neverjetni spreobrnjenci med tistimi, ki niso nikoli obiskovali staje – župnije; drugič pa nas prevarajo tisti, ki so obljubljali najboljše pašnike.

Jezus vedno izbere iskrenost. Čaka na naše dovoljenje in vstopi vedno skozi vrata. Njegova želja je, da se v staji najprej nanj ljubeče navežemo, da ga vzljubimo. Šele nato nas povabi, naj mu sledimo. Želi, da dlje časa poslušamo njegov glas, da nam postane domač in smo ga sposobni prepoznati izmed vseh drugih sredi mnogih hrupnih glasov sveta. Šele ko smo ga sposobni prepoznati, ko ga vzljubimo in mu popolnoma zaupamo, nas povabi za seboj. Povabi nas, da mu sledimo iz varnih ograd staje v svet, ki vabi na vse strani, na prave in varljive poti. Brez tega zaupanja in intimnega odnos z Gospodom je v svetu nevarno; svet nas prične odnašati in z lahkoto nasedamo prevaram.

Jezus tudi ve, da se bo treba vrniti v stajo. Ni enostavno vrniti se v stajo, če se v svetu zamažemo, potem ko smo doživeli težke stvari, potem ko smo izkusili strah pred čermi in volkovi. Jezus ni samo Pastir, ki bi nas vodil ven iz staje, ampak je tudi vrata, ki nam omogočijo, da se v stajo vrnemo. Njegova Beseda nas vodi, njegovo usmiljenje nam odpušča, njegova moč nas nosi ... Zato nam v nobenem primeru, še tako velikega zagreznjenja v svetu, ni treba iskati drugih vhodov v skupnost, marveč smo poklicani, da vstopamo po Kristusu, torej po evangeliju: po logiki iskrenosti, odpuščanja, ponižnosti in služenja.

Jezus je vrata, ki nam omogočijo vstop v življenje: če želimo biti srečni, nam ne ostane drugega, kot da vzamemo za kriterij svojega življenja besedo evangelija. In potem bomo ovce, ki najdejo pašnike za hrano in rast; ovce, ki bodo občutile lepoto občutka varnosti v zavetju Cerkve: družine, župnije; ovce, ki se bodo upale soočiti s svetom, čeprav z možnostjo, da se tam znajdejo pred krvoločnimi volkovi.

Jezus je Dobri Pastir, ki pozna vsako ovco. To pomeni, da pozna tudi njene lastnosti in talente, zato tudi vsako posebej kliče, vabi in ji razodeva, kje je njena najboljša paša. Zato ene kliče v zakonsko življenje, druge pa v duhovniški, redovniški ali kakšen drugi duhovni poklic. Ker je Božji Sin, se ne more motiti, ko nas v globini srca kliče. Danes je še posebej nedelja, ko ne samo molimo za nove duhovniške in redovniške poklice, ampak tudi nedelja, ko se vsak pogumno sooči s klicem v svojem srcu: »Kam me Gospod kličeš, na katero pot?« In se vpraša, ali želi temu klicu slediti. Tudi če me je strah ali mislim, da se bom moral toliko stvarem odpovedati. V tem času varnostnih ukrepov smo se morali marsičemu odpovedati, kar smo prej mislili, da nujno potrebujemo. A danes. Ali danes ne doživljamo, da smo brez vsega tega, kar smo morali opustiti, morda še bolj srečni kot pred tem?!

Vredno je o tem razmišljati in se pogovarjati. Povejte si, kaj vam pomeni pripadati skupnosti družine, rodbine, župnije Cerkve. Razkrijte si, koliko je v vsakem poguma, da si res iskreno upa prisluhni Dobremu Pastirju in vstopiti v življenje skozi »Vrata«, ki so Kristus. Vsak sam, pa tudi skupaj kot družina.

In ne pozabite na Marijo! Ona je vedno tu, z nami!

